

Bjørnejagt på Nalassut

af Karl Kristensen

Fåreholder Karl Kristensen fra Tasiussaq ved Tasermiut-fjorden i Sydgrønland beretter om følgende oplevelse i foråret 1970:

I Nanortalik er de udgået for flere fødevarer som f. eks. kartofler, margarine, frugt, kaffe samt meget mere af samme skuffe. Til gengæld har de på 2 dage set 3 bjørne passere uden for skudvidde. Spor af bjørn så vi for 14 dage siden ved Amitsuarsuk, da vi var ude at se efter får, og i går kom så turen til Nalassut. Bedst som jeg lå på sofaen og nød middagshvilet, kom Ida og forstyrrede mig med den besked, at der stod en nanok ovre ved kælderen. Et hvepsestik havde ikke fået mig hurtigere på benene; ganske rigtigt gik der en bjørn ca. 25 m borte på vej ned mod isen. Riflen ned fra væggen, patroner i magasinet og en håndfuld i lommen. Alt ville nu have været såre godt, hvis ikke lige patronudtrækket havde været i stykker. Yderdøren blev forsigtigt åbnet, støvlerne kom på i en fart og så i hurtigløb op til stenhuset efter en ladestok. Heldigvis så bjørnen mig ikke, for i kammeret sad

en tom patron, som jeg ikke havde kunnet få ud. Den blev nu stødt ud og en frisk sat i. I mellemtiden var bjørnen nået ned til den lille vig ved folden, hvor den gik og så sig om. Jeg spurtede ned til iskanten, lagde an, fyrede og – bommede. Bjørnen sprang lodret op i luften med et hvæs, snurrede rundt og kom så lige mod mig. Jeg havde forbandet travlt med at støde den afskudte patron ud, hvilket ikke rigtigt ville lykkes for mig, da den yderste del af ladestokken bøjede. Først da jeg brækkede et stykke af, kom den igennem løbet. Da jeg igen kiggede op og havde fået en frisk patron i kammeret, var bjørnen halvvejs over vigen i fuldt spring. Jeg turde ikke skyde igen, for bommede jeg, ville der ikke være tid til at skifte patron, før den var over mig. I stedet drejede jeg rundt og løb op mod stuehuset for at søge dækning og få et godt skudfelt. Imidlertid løb den hurtigere end jeg, så der stod vi pludselig på hver sin side af huset, uden at vide fra hvilken ende den anden ville komme frem. Til alt held for mig fortsatte den lige frem. Bjørnen var arrig og løb snerrende langs isen mod den lille elv, drej-

ede af ved opsamlingsfolden og forsvandt for mig. Jeg satte i løb i en ret vinkel på bjørnens retning og kom op til nordboruinen i hjørnet af marken. Her havde den åbenbart i sinde at overraske mig bagfra, for pludselig kom den, medens jeg stod med ryggen til. Der var ikke tid til at tage omhyggeligt sigte, så jeg affyrede et slængskud, idet jeg drejede omkring. Skuddet kastede den omkuld, men op kom den igen, vaklede, satte sig på bagen medens den skældte ud. Den var dog tydeligt dødsmerket, for inden jeg havde skiftet patron, væltede den over og faldt til ro. Jeg tog den lille riffel, som drengen var kommet med, og skød den i nakken, men da var den allerede død; det sidste skud havde ramt den i hjertet.

Bjørnen var en gammel han, den største man havde set i Tasiussak; da den blev flået, målte skindet 280 cm. Kuglen fra den lille riffel var kun gået igennem muskellaget, men havde ikke haft kraft nok til at slå gennem kraniet.

Inde var der angst. Karin ville under sengen og Ida ind i spisekammeret, da

de så bjørnen angribe i stedet for at flygte. De dukkede først op, da jeg råbte, at den var død. Stor glæde. Folk fra Tasiussak kom løbende, da drengen havde været ude og fortælle, at der var skudt bjørn på Nalassut. En kom på bare tæer, støvlerne havde han smidt, da de var blevet fyldt med smeltevand, som stod højt over fjordisen. Det var nemlig om at være blandt de første for at få mest kød. Ved flåningen viste det sig, at den havde gjort kål på 3 lam, men hvor mange den havde nået at fortære tidligere er jo ikke til at sige.